Ο Φάνης

written by Γιώργος Καγκουρίδης | 02.03.2023



Ο Καλοπόδης ήτουνε μπαρουνέτος, νέτος-νέτος. Κληρονόμος περιουσίας και τίτλου. Αυτά τα δύο ετότες επηγαίνανε μαζί. Και πρώτα η περιουσία. Τί άμα δεν έχεις περιουσία τι να τότε κάμεις το τίτολο; Μοναχογιός. Ο γέρο Καλοπόδης για το γιο εβάρουνε. Τα θηλυκά δε τα υπολόγιζε. Αφού η μεγάλη του η κόρη άμα ήρθε και τούπε που θα πάρει τον Ευγένειο το ψαρά ούτε που τον ένοιαξε.
– Προίκα θέλει;
– Όχι.
– Τι ψηφίζει;
– Αναγέννηση.
– Πάρτονε και μην ερχοσάστενε κάθε τρεις και λίγο από σπίτι. Έτσι;
Τόνε σπουδάσανε τον υιό Καλοπόδη εις Πάδοβαν κι άμα εγύρισε ανάλαβε την περιουσία. Αυτός εκανόνιζε, τί ο τάτας του είχε αρτηριοσκλήρωση και αρθρήτιδα ρευματοειδή κι απ' αυτά απόθανε. Τσείχε το σόϊ τσι αρρώστιες. Κληρονομικές. Όλοι απ' αυτές επηγαίνανε. Πάντως επρόκαμε και τούπε μπριχού του παραδώκει:
– Τη περιουσία και τα μάτια σου. Και το κόμμα, την «Αναγέννηση». Απ' αυτήνε τρώαμε, τρώμε και θα τρώμε. Θα τρως εσύ, παναπεί, εγώωω…. Όλο το Καλοποδέϊκο, οι σέμπροι μας, οι βιλάνοι μας, ο κόσμος όλος «Αναγέννηση» μονοκούκι. Από το λαιμό να τσου πιάνεις. Κι όχι χάρες. Οι χάρες αδειάζουνε το κασετί. Εκατάλαβες; Και μυστικότης! Να μη σε ξέρει η άλλη σου μπάντα. Να μην ηξέρει η δεξιά σου τι ποιεί η αριστερά σου. Κι άμα θέλεις να μηνύσεις καμιανού στο κόμμα θα γράφεις γράμμα μοναχός σου, χωρίς να το υπογράφεις και χωρίς φάκελο. Θα το στέρνεις με άνθρωπο τση εμπιστοσύνης. Πρόσεχε, τί κι οι στραβοί βλέπουνε κι οι κουφοί ακούνε.
– Σιορ σι.
Τόπιακε το νόημα κι έψαχνε νάβρει άνθρωπο τση εμπιστοσύνης. Αλλά ποιόνε; Του πατέρα του ο σέμπρος επρωτόφυγε από φτύση. Εθέριζε ετότες.
Ο Φάνης, δεκατέσσερω χρονώνες, παπαδοπαίδι ήτανε, σκογειό δεν επήγε, γράμματα έλεγε που δεν ήξερε, δίπλα τους έμενε στη κατοικιά, σβίθρα σκέτη. Αρέντευε στσου κάμπους και στσι πλαγιές κι όλο ξώβεργες έβανε για κάνα πουλί. Οι πατούσες του ήτανε σα σιόλες κι έτρεχε σα και την αστραπή.
– Για φωνάχτε μου το Φάνη…
– Μάλιστ' αφέντη.
Εμπήκε ο Φάνης στη μεγάλη κάμαρη και με τα μάτια κάτου. Εντρεπόντανε.
– Φάνη δε σε λένε;
– Ναίσκε αφέντη.
– Γράμματα ξέρεις;
– Όχι αφέντη.
– Καλό αυτό! Άμα σε πάρω και σου δείξω στη Χώρα ένα σπίτι για ν' αφήνεις γράμματα μπορείς να το κάμεις; Κι ό,τι σου δίνουνε να μου το φέρνεις;
– Ούουου…, εγώ θυμάμαι μέχρι και που γεννάν' οι κότες τση σιόρας Κατερίνας που τση κλέβω τ' αυγά.
– Καλώς! Θα σου πάρω και τσαρούχια νάχεις. Και βρακί ντρίλινο και γιακέτα καινούργια. Και θα σε πλερώνω κι από πάνου. Θα σε κάμω άνθρωπο, ορέ. Αλλά άμα σε φωνάζω, νύχτα-μέρα, βρέχει-χιονίζει, θα βάνεις τα ποδάργια σου στο πλάτη και θα τρέχεις στη Χώρα να δίνεις το γράμμα. Συμφωνείς;
– Πέφτω στα ποδάργια σου αφέντη.
Το σπίτι στη Χώρα έγραφε απ' όξω «Αναγέννησις». Ερχόντανε κι εκλογές και ηθέλανε υποστήριξη. Πήγαινε κι ερχόντανε ο Φάνης, τρέχοντας. Κι έφερνε του Καλοπόδη τσι

απαντήσεις. Όλα ωραία και καλά αλλά…
– Δε σου δώκανε ψηφοδέρτια;
– Δε ξέρω τι είναι τα ψηφοδέρτια αφέντη.
– Ένα πάκο χαρτγιά;
– Όσκε αφέντη…
– Περίεργο… Πρέπει να κατέβω εγώ στη Χώρα.
Δε τα κατάφερε να πάει αμέσως στη Χώρα ο κυρ Καλοπόδης. Τόνε πονούσανε όλα του τα κόκκαλα. Το κλερονομικό τση αρθρίτιδας ήτανε. Είχε αρχινήσει. Εφώναξε το ντοτόρο.
– Πονάω…
– Θα σου κάμω αφαίμαξη. Θα σου βάλω βδέλες.
– Πονάνε;
– Θα κάμεις υπομονή.
– Πρέπει ν’ ασκωθώ. Να πάω στη Χώρα. Στην «Αναγέννηση».
– Εδώ όλο το χωργιό έχει γιομίσει με ψηφοδέρτια τση «Αγροτικής». Τώωωραααα… ετέγειωσε. Κάτσ’ εδώ που είσαι.
– Τση «Αγροτικής»; Ποιός τα μοίρασε;
– Ένας Φάνης.
– Ποιός Φάνης; Αυτός ούτε γράμματα δε ξέρει…
– Ο Φάνης; Αφού τον είδα να διαβάζει ‘φημερίδα…